

France: Jaz ne bom plezal, ker še ne znam dobro in se bojim, da ne bi padel dol.

Matko: Kaj, ne znaš? Saj sem te videl zadnjič, kako si dobro plezal:

France: Res še ne znam dobro. Zakaj pa nočeš plezati ti?

Matko: Zato ne, ker me oče vselej natepe, kadar prinesem raztrgane hlače domov.

France: Aha, mene bodo pa pohvalili, če pridem raztrgan, kajne?

Matko: Ti se lahko kako izgovoriš. Meni pa že ne verjamejo več.

France: Jaz se že ne bom lagal.

Matko: Kakor hočeš, plezal pa boš, če ne te pahnem v onile potok, da boš moker kot dež.

France: Oh, jaz neumnež, mari bi bil šel v šolo! Toda, Matko, nikar me ne suni v vodo, ker ne znam plavati.

Matko: Ali boš plezal?

France: No, pa bom, da me ne pahneš v vodo. Ali mi boš pomagal?

Matko: Do prvih vej že, potem boš pa lahko sam.

France: Oh, jaz se tako bojim!

Matko: Ne bodi neumen! (Ga prime za rokav in ga vleče.) Kar gori! (Gresta za oder in govorita za njim.)

France: Predebela bo, ne pridem do vrha.

Matko: Saj se boš oprijemal vej.

(Dalje.)

- = -

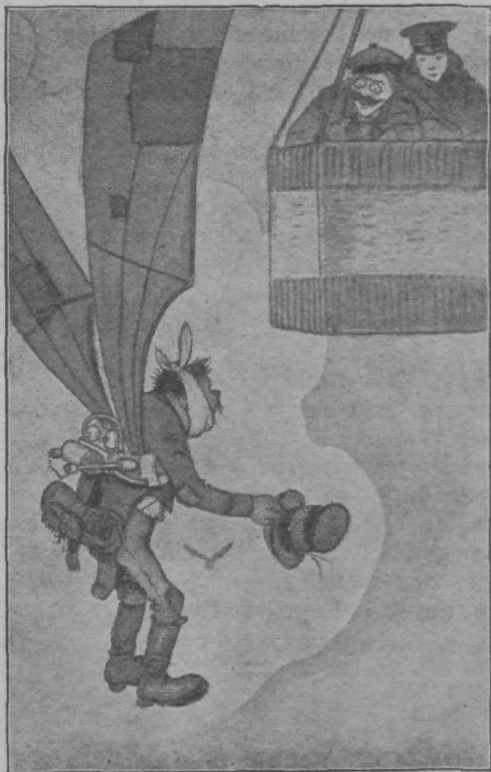
J. E. Bogomil:

Čez par sto let.

Zdelo se mi je, da sem trdo zaspal. Pa nisem. Gledal sem le v prihodnje čase. In kaj sem videl?

Pri nobeni hiši niso imeli več pestunje. Mame so delale na polju ali pa v tovarni. Pótem brezžičnega brzojava so vedele vse, kaj dela doma mali Jožek ali mala Minka.

Ravno se je Jožek prebudil in zajokal. Mama na polju vzame brž iz žepa prav majhno pripravo, malo nanjo pritisne in — ali verjamete ali ne! — doma pri Jožkovi posteljici že sedi punčka iz gumija, za spo-

znanje večja kakor so te, ki se vi igrate z njimi — pa začne Jožku prepevati uspavanke. V punčki je namreč kar cel gramofon. Saj gramofon poznate? Seveda ni tako velik, kakor jih vidite vi danes. Mnogo manjši je in veliko popolnejši.

In spet! Minka zajoka. Spati ne more več. Lačna je. Žejna. Mama v tovarni prime za drugo pripravo in malo pritisne. Doma pa se odpro v steni vrata. Iz stene pa pride majhna mizica in na njej posoda s toplim mlekom. Električna ga je ogrela, električna pripeljala do Minkine posteljice, električna steklenico nagnila, Minka jo je prijela in pričela piti.

In še nekaj sem videl: Šole so bile samo še po mestih. Na kmetih jih ni bilo več. A mestne šole so bile velikanske. Cele palače. Še več: Cela predmestja samih šolskih palač in gospodarskih stavb zraven. Po cestah pa so urno švigali majhni vozički, otroški avtomobilčki. Na njih so se vozili v šolo otroci z dežele. A samo taki, ki so doma pri cesti in na ravnini. Hribovski otroci pa prihajajo v šolo z zrakoplovom. Vsaka hribovska vas ima svoj šolski zrakoplov. Otroci iz višjih razredov ga vodijo kar sami, nihče jim ne pomaga. Šolska poslopja pa imajo ravne strehe kakor hiše na Jutrovem. Na strehi zrakoplov obstane in skozi streho pridejo hribovski otroci v šolo. Otroci z ravnine pa skozi vrata. Ali ni to zabavno?

In še nekaj! Vsak berač že ima svojo pripravo za letanje po zraku. Ti se čudiš? Res je pa le. Kakor velik metulj z zakrpanimi krili, z motorjem na hrbtu frči . . . po zraku in prosi miloščine v oblakih.

Vse napreduje — zakaj bi pa najrevnejši ne smeli?

Glejte, vse to sem videl. Ozrl sem se okrog sebe in poleg mene je stal mož z dolgo, sivo brado. Nisem ga poznal. A ker je bil videti prijazen, sem ga vprašal: »Kdaj bo na svetu tako?« Pa mi je skrivnostno pošepetal: »Tokrat, ko tebe več ne bo.«

